

вателъ на „Унгарското женско пѣвческо дружество“. Творби: 6 симфонии, по единъ цигулковъ, клавиренъ и в.-человъ концерти, една симфонична поема, една рапсодия, една цигулкова, и една клавирна соната, пѣсни и оперитѣ: „Лизбетъ“ (1901), „Мария“ (1906), „Еризника“ и „Мила“ (1913). Писалъ и учебникъ по контрапунктъ.

Майо, Франческо ди — *Majo, Francesco di* — иареченъ *Ciccio*, плодовитъ оперенъ и църковенъ компонистъ отъ Неаполитанската школа, род. 1740 въ Неаполъ, умр. 18 ян. 1770 въ Римъ, училъ въ консерваторията на родния си градъ при Фео и Мартини, органистъ въ Кралската църква въ Неаполъ, компониралъ: 19 опери („Ифигения въ Авлида“, „Демофоонтъ“, „Адриано въ Сирия“, „Антигоно“ и др.), 8 оратории и кантати, 5 меси, градуалии, диксити, салве — отличаващи се съ глѣбината на чувството и правдивостта въ израза.

Майръ, Йоханъ Симонъ — *Mayr, Johann Simon* — плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 14 юний 1763 въ Мендорфъ (Бавария), умр. 2 дек. 1845 въ Бергамо, училъ отначало при баща си, после въ Иезуитския семинаръ и университетъ въ Инголсмадъ, следъ което отива въ Италия и учи при капелмайстора Ленци въ Бергамо, а после при домкапелмайстора Бертони въ Венеция, където се установява и пише своитѣ първи композиции: меси, псалми и оратории. Отъ 1791 започватъ да се явяватъ на сцена неговитѣ опери и, въ продължение на 20 години, написва 70 опери, които обикалятъ всички италиянски оперни театри. 1802 бива назначенъ капелмайсторъ на „Санта Мария Маджоре“ въ Бергамо, а после директоръ на тамошната консерватория, и такъвъ на основания отъ него „*Unione filarmonica*“. М. е писалъ 73 опери, отличаващи се съ мелодическа красота, разнообразенъ и богатъ съпроводъ, както и блѣскава инструментация, нѣкои отъ мелодиитѣ въ тѣхъ сж станали на времето си народни въ Италия. Отъ тия 73 опери, най-ценни сж: „Лаузо и Лидия“, „Лодоиска“ (отъ която Наполеонъ, когато я чулъ въ Милано, билъ очарованъ, и предложилъ на М. мѣсто на свой дворецовъ музик-

директоръ въ Парижъ, което М. отклонявалъ), „Медея“, „Адалазия и Алерамо“ и др. Освенъ това: 16 оратории („Давидъ“, „Посвещението на Йефта“ и др.), 4 реквиема, 17 меси, кантати, инструментални творби и пѣсни, както и книгата — „Пълни исторически бележки за живота и дѣлото на Йозефъ Хайднъ“.

Майстерзингери, нѣм. *Meistersinger* или *Meistersänger* — „майстори-пѣвци“ — сж се наричали германскитѣ пѣвци и поети отъ XIV до XVI столѣтия, които сж се явявали на публично състезание въ разни градове на Германия, при много строги, тиранически правила, наречени „*Табулатура*“—за да получатъ нѣкаква титла (звание) на съсловие, като: „пѣвецъ“, „поетъ“, „майсторъ“ и др. М-тѣ сж едно продължение на менезингеритѣ. Има запазени много поеми и пѣсни на М., но само текстоветѣ — безъ мелодиитѣ. Последнитѣ сж били нотирвани съ иевомни нотни знаци. Прочутѣ съ своитѣ М. презъ XV и XVI ст. е билъ града Нюренбергъ—съ 250 пѣвци, на чело съ Хансъ Каскъ. Рихардъ Вагнеръ е възсздакъ съ подобно майсторство епохата на последнитѣ майстерзингери въ едно отъ своитѣ творения — „Майсторитѣ-пѣвци отъ Нюренбергъ“, даваще една истинска, исторически вѣрна картина на тази частъ отъ художествено-заятчийския животъ въ Германия презъ това време.

Майфедеръ, Йозефъ — *Mayfeder, Joseph* — именитъ цигулковъ виртуозъ и компонистъ, род. 26 окт. 1789 въ Виена, умр. 21 ноемв. 1863 с. т., училъ при Зухе и Вранички, а сжщо и при Шупанцигъ, който още като момче го взема за втори цигуларъ въ своя квартетъ. Съ своятъ чистъ, мощенъ и изразителенъ тонъ, и съ превъзходната си техника — особено съ своето майсторско статко и високо артистично изпълнение, М. е получилъ признанието и на Паганини. Неговитѣ композиции за цигулка — надъ 60 опуса: концерти, сонати, ронда, полонези, вгрииации съ оркестъръ, 24 дуети, триа квартети и етюди, заематъ едно прилично мѣсто въ литературата за този инструментъ. М. е живѣлъ постоянно въ Виена, като камервиртуозъ, директоръ на При-